
Posedlost

...

První telefonát mě zastihl na ústředí okolo druhé odpoledne. Nějakou ženu našli mrtvou v kufru jejího auta v parkovacích garážích v Georgetownu. Na Georgetown dost netypické, takže se mi chlupy na krku zjezily víc než obvykle. Sjel jsem výtahem přímo do garáží Dalyho budovy a zamířil ven s velkým kelímkem kávy v ruce. Čekal mě dlouhý a únavný den.

Aby bylo jasno, mám svou práci opravdu rád. Rád poskytuji svůj hlas lidem, kteří za sebe už nemohou mluvit – těm, kterým byl hlas ukraden. A při mé práci to obvykle znamená, že se stali obětí násilí.

Policista, který dorazil jako první na místo činu, hlásil, že zaměstnanec garáží American Allied Parking v ulici M našel pod zaparkovaným BMW patřícím jistě Darcy Vickersové cosi jako kaluž krve. Když dorazila hlídka, vypáčila víko kufru a podezření potvrdila. Paní Vickersová neměla pulz a byla už nějakou dobu mrtvá. Teď čekali, až přijede někdo z oddělení vražd a převezme to.

A ten někdo jsem měl být já. Nebo jsem si to aspoň myslel.

Byl krásný jarní den. Nejlepší období roku ve Washingtonu. Probíhal Národní festival třešňových květů a ještě nás nezasáhla první vlna letní vlhkosti nebo letních turistů. Měl jsem stažené okénko a poslouchal „Soul Bossa Nostra“ od Quincyho Jonese tak hlasitě, že jsem skoro přeslechl mobil, když přišel druhý telefonát.

Na displeji jsem si přečetl, že mi volá Marti Huizengová, seržantka z oddělení závažných případů. Stáhl jsem zvuk na přehrávači a zvedl telefon těsně předtím, než se ozvala hlasová schránka.

„Doktore C,“ řekla, „kde jsi?“

„Na rohu Pennsylvania a Dvacáté první,“ odpověděl jsem. „Proč?“

„Dobře. Odboč doprava do New Hampshire Avenue. Našlo se další tělo a zní to dost příšerně.“

„Takže sis vzpomněla na mě.“

„To ne, ale potřebuju tam někoho co nejrychleji. Je to ošklivý případ, Alexi – mrtvá dívka, která visí z okna v pátém patře. Nejspíš sebevražda, ale nevíme to jistě.“

„Chceš mě tam namísto v Georgetownu?“

„Chci tě u obou případů,“ řekla Huizengová. „Aspoň prozatím. Potřebuju na obou místech činu jedny oči, co nejčerstvější. A pak chci, abys mi pověděl, jestli je to jen shoda okolností, dobře? A pěkně prosím.“

Martin smysl pro humor byl stejně temný jako někdy můj. Rád jsem s ní pracoval. A oba jsme věděli, že rozdíl mezi dvěma *nesouvisejícími* mrtvými těly a dvěma *souvisejícími* odpovídá rozdílu mezi nedostatkem spánku v následujících čtyřiaadvaceti hodinách a vůbec žádným spánkem.

„Udělám, co půjde,“ slíbil jsem.

„Vernon Street, mezi Osmnáctou a Devatenáctou,“ řekla. „Povím Druhému okrsku, aby v těch garážích v Georgetownu začali bez tebe, ale snaž se tam dostat co nejrychleji.“

To bylo trochu jako říkat mrakům, kdy z nich má pršet. Neměl jsem tušení, jak dlouho se na tom novém místě činu zdržím. To se nikdy nedá odhadnout, dokud tam člověk nedorazí.

A z tohohle se vyklubala skutečná noční můra.

* * *

Vernon Street je jenom jeden stromy lemovaný blok daleko od západního konce ulice U. Je to tichá obytná čtvrť, ale jakmile jsem zabočil z Osmnácté za roh, uviděl jsem na chodníku dav lidí. Většina z nich se dívala a ukazovala na dům z červených cihel s mansardovou střechou na jižní straně ulice.

Jakmile jsem vystoupil z auta, uviděl jsem tu dívku. Bylo to jako rána pěstí do žeber. Visela za krk na kusu provazu asi metr pod jedním z vikýřových oken v pátém patře. Obličej měla viditelně bledý a zdálo se, že má ruce spoutané za zády.

Ach bože.

Před domem parkovaly dva policejní vozy a jedna záchranka, ale viděl jsem jednoho policistu stojícího u domovních dveří. Zbytek chodníku byl plný čumilů fotících o sto šest svými mobily. Štvalo mě to stejně jako udivovalo.

„Nechte tu ulici uzavřít, okamžitě!“ nařídil jsem policistovi cestou do domu. „Až přijdu dolů, nechci už na tom chodníku nikoho vidět, rozumíte?“

Věděl jsem, že má plné ruce práce, ale nedokázal jsem potlačit vztek. Ta dívka byla něčí dcera. Měla rodinu. Neměli si ji co fotit na nějaké zatracené facebookové stránky, aby ji viděl celý svět.

Nechal jsem policistu jeho práci a vydal se nahoru po schodech místo výtahem. Připadalo mi to jako mnohem pravděpodobnější úniková cesta v případě, že šlo opravdu o vraždu. A člověk má jen jednu šanci vidět místo činu poprvé.

Když jsem vyšel do chodby v pátém patře, čekal před otevřenými dveřmi bytu další policista a dva zdravotníci. Budova měla v tomhle patře tři byty, všechny s okny do ulice. Naše mrtvá dívka byla zjevně v tom prostředním.

„Když jsme se sem dostali, byly dveře zavřené,“ řekl mi strážník. „Ten rozštípnutý rám je naše práce. Byli jsme uvnitř jen tak dlouho, abychom tu dívku zběžně prohlédli, ale bylo to snadné. Nemůžu zaručit, že jsme tam s ničím nepohnuli.“

Ten byt byl malá podkrovní garsonka. Na jedné straně se nacházel kuchyňský kout, na druhé otevřené dveře do koupelny a v hlavní místnosti byl rozkládací gauč, který zřejmě sloužil jako postel. Zatím jsem neviděl žádné stopy po souboji. Vlastně jediné, co tam vypadalo nemístně, byl starý věšák na kabáty zaklíňující otevřené okno, z jehož středu viselo uvázané lano.

Přinutil jsem se vstoupit do místnosti pomalu a hledal stopy po vlečení těla nebo cokoli, co tam mohlo zůstat po případném pachateli. Když jsem došel k oknu a pohlédl dolů, viděl jsem temeno dívčiny hlavy těsně mimo můj dosah. Jedním podpatkem rozbila okno bytu o patro níž a provaz okolo jejích zápěstí se zdál být stejný jako ten, na kterém visela.

To však nevylučovalo sebevraždu. Hodně lidí se před činem sváže, aby si nemohli pod tlakem pudu sebezáchovy na poslední chvíli zachránit život.

Dole zastavilo další policejní auto a ulice už byla prázdná. Teď jsem však měl jiný problém. Když jsem se podíval přímo před sebe, uviděl jsem nejméně tucet lidí v oknech bytů protějšího domu, kteří hleděli mým směrem. Další telefony, další fotoaparáty. Chtělo se mi ukázat jim všem prostředník, ale ovládl jsem se.

Přesto jsem nechtěl, aby to trvalo třeba jen o vteřinu déle, než bylo nutné.

„Vy tam, pojdte mi pomoci!“ křikl jsem do chodby.

...